

продовольчій безпеці, або, навпаки, створюючи нові можливості для її подолання. Серед них:

- посилення впливу зміни клімату та природних катастроф;
- зростання глобального попиту на продовольство у міру росту середньодушового рівня продовольчого споживання;
- зміна структури харчування в країнах, що швидко розвиваються, зокрема Китаю;
- зростання кількості людей з ожирінням, відсоток яких на всіх континентах, за винятком Африки, перевищує кількість голодуючих;
- перегляд підходів до так званого здорового харчування;
- швидке поширення хвороб, пов'язаних з їжею, та антимікробна резистенція;
- підвищення вимог до безпеки харчових продуктів;
- суттєве скорочення частки внеску сільського господарства в кінцеву продовольчу продукцію;
- зростання обсягів дружнього до навколишнього середовища сільськогосподарського виробництва, зокрема органічного;
- розвиток інфраструктури й логістики в сільському господарстві;
- стрімкий розвиток та впровадження інноваційних технологій в агровиробництво (біотехнології, Smart-технології) [2].

Врахування цих чинників у подальших планах дій із забезпечення продовольчої безпеки важливе як на глобальному, так і на державному рівні, оскільки підвищення рівня продовольчої безпеки окремої держави позитивно позначається й на глобальному рівні. При цьому розміри такого впливу визначаються як масштабами країни, так і обсягами її продовольчого експорту.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Україна має всі можливості не тільки для забезпечення продовольчої безпеки на внутрішньому ринку, а й здатна здійснити істотний вплив на її зміцнення на світовому рівні. Позиції в Глобальному індексі продовольчої безпеки можуть бути суттєво зміцнені за рахунок «непродовольчих» чинників – досягнення політичної стабільності, покращення макроекономічної ситуації, зростання доходів населення, ефективної політики держави, спрямованої на подолання високої диференціації в доходах і споживанні різних соціальних груп, боротьби з корупцією, стимулювання наукової сфери. Також для покращення позицій України в рейтингу глобальної продовольчої безпеки необхідно зосередити увагу на створенні ефективної системи державного регулювання ринку продовольства, яка б включала розробку та впровадження моніторингу харчування населення, встановлення прозорого механізму надання державних гарантій безпечності та якості харчових продуктів, а також імплементацію українського нормативно-правового законодавства відповідно до європейської практики, а саме регламентів ЄС у царині забезпечення безпечності та якості харчових продуктів.

Список використаних джерел

1. Цілі сталого розвитку 2016–2030. URL : <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsilistaloho-rozvytku>.
2. Юзефович А. Е. Продовольчі ресурси і соціальний прогрес. Продовольчі ресурси. Сер. Економічні науки. 2014. № 3. С. 27–32.
3. Food Security & Nutrition around the World 2018. Report jointly prepared by FAO, IFAD, UNICEF, WFP. URL : <http://www.fao.org/state-of-food-security-nutrition/en/>.

Каличева Н., д.е.н., проф.
УкрДУЗТ

ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ ЯК ІМПЕРАТИВ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР

На даний час динамічний розвиток бізнес-середовища призводять до трансформації підходів в управлінні господарськими процесами функціонування підприємства. При цьому змінюються процеси господарської діяльності та формуються нові види ринків тісно пов'язані з трансформацією, як основою змін в сучасній економічній системі [1].

За таких умов суб'єкти підприємницької діяльності змушені пристосовуватися до нових

викликів. Адже рівень конкурентоспроможності підприємств бізнесу забезпечується, в першу чергу, спроможністю підлаштуватися під вимоги ринку, які варто розглядати в нерозривному зв'язку з цифровою трансформацією [2].

Основними аспектами цифрової трансформації ринкової економіки є:

- повне перетворення соціально-економічної системи, її концепції та форми функціонування, з метою найбільш гармонійного поєднання інтересів бізнесу та стратегічних орієнтирів розвитку, потреб суспільства та інтересів держави;

- перебудова формату функціонування за допомогою переведення елементів бізнес-системи в цифровий простір та на цифрову взаємодію;

- взаємопов'язана єдність сукупності процесів впровадження і освоєння трансформуючих цифрових технологій, формування цифрової інфраструктури, налаштування цифрової взаємодії користувачів у цифровому просторі.

Варто відзначити, що вибір конкретного інструменту цифровізації залежить від ресурсних можливостей економічного суб'єкта. Але в контексті перспектив цифрової трансформації бізнес-процесів з метою збільшення конкурентоспроможності вітчизняні підприємницькі структури стикаються з наступними проблемами:

1. застосування застарілих методів побудови відносин зі споживачами;

2. відсутність відповідного рівня знань та кваліфікації у персоналу;

- відсутність єдиного підходу до запровадження новацій;

- неадекватна координація роботи щодо цифрового оновлення;

- нестача фінансів та досвіду.

Та, не зважаючи на наявність проблем та труднощів, результати економічної діяльності підприємницьких структур, які почали активну цифрову трансформацію, говорять про те, що підприємства малого та середнього бізнесу змогли підвищити рівень сервісу, активізували маркетингову діяльність, а також змогли розширити кількість пропозицій та завоювати нових споживачів.

На даний час, основним інструментом цифрової трансформації бізнес-процесів та формування нової моделі функціонування господарюючих суб'єктів в умовах цифровізації економіки є застосування цифрових платформ [3].

Метою їхнього функціонування є підвищення ефективності взаємодії всіх зацікавлених сторін (бізнесу, науки, держави, громадських організацій) на основі об'єднання потенціалів усіх учасників для стимулювання взаємовигідного інноваційного розвитку систем, що трансформуються, створення центрів компетенції, формування економіки майбутнього, постійного технологічного оновлення, підвищення глобальної конкурентоспроможності соціально-економічної системи країни [4].

Цифрові платформи за своєю суттю є технологічним інтегратором сукупності послуг, пов'язаних із цифровою економікою. Тож, користувачам необхідно вибирати ті з них, які забезпечують систему найкращим співвідношенням продуктивності та вартості.

Саме цифрові платформи дають велику можливість підприємствам для постійного розширення своєї діяльності за рахунок обслуговування багатьох функцій, а саме: накопичення та обробки інформації, сервісизації процесів, залучення нових технологій у сфері комунікації, фінансів, а також при наданні адміністративних послуг і т.д. [5].

Ключовими перевагами використання цифрових платформ є:

- створення доходу;

- скорочення витрат;

- підтримка співробітництва та інновацій для створення нових продуктів та послуг;

- збільшення швидкості розміщення продуктів на цільових ринках.

Таким чином, цифрова трансформація підприємницьких структур дозволить їм пристосуватися до структурних змін в економіці, швидко адаптуватися до запитів ринку, вносити значний внесок у розвиток вітчизняної економіки та швидко впроваджувати новації.

Список використаних джерел

1. Денис Шмигаль: Цифровізація — це колосальний інвестиційний ресурс, який є змога спрямувати на розвиток економіки URL.:<https://www.kmu.gov.ua/news/denis-shmigal->

cifrovizaciya-ce-kolosalnijinvesticijnij-resurs-yakij-ye-zmoga-spryamuvati-na-rozvitok-ekonomiki (дата звернення: 05.11.2021)

2. Каличева Н.Є., Масан В.В. Теоретичні аспекти підвищення конкурентоспроможності підприємств залізничного транспорту в умовах цифровізації. *Науковий вісник УжНУ. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2021. Випуск 35. С. 38-41

3. Семенов А. Ю. Екосистеми цифрових платформ як фактор трансформації бізнесу в умовах цифрової економіки. *Вісник Київського національного університету технологій та дизайну. Серія Економічні науки*. 2019. № 4 (137). С. 39-50.

4. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Розпорядження КМУ від 17.01.2018 № 67-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80#n13> (дата звернення 07.11.2021).

5. Україна 2030e — країна з розвинутою цифровою економікою. URL: <https://strategy.uifuture.org/kraina-z-rozvinutoyu-cifrovoyu-ekonomikoyu.html> (дата звернення 05.11.2021).

Калінін А., к.пед.н., доц.,
Центральноукраїнський інститут МАУП
Поліщук М., магістрант,
Центральноукраїнський інститут МАУП,
м. Кропивницький, Україна

МОТИВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ В УКРАЇНІ

Пандемія Covid-19 у багатьох країнах змусила по-новому оцінити значення підготовки та утримання якісних медичних кадрів. Втім, ще до початку пандемії Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) наголошувала на необхідності підвищення якості медичної допомоги, її доступності у всіх країнах світу, підготовки кваліфікованих та вмотивованих медичних кадрів. Проблему кадрового дефіциту в галузі охорони здоров'я та ефективного управління людськими ресурсами для побудови ефективної медичної системи ВООЗ розглядало як «глобальний ризик», і за останні 2 роки цей прогноз, нажаль, справдився.

Для України є особливо актуальним питання підготовки, залучення та утримання медичних кадрів, адже оплата праці в медичній сфері залишається неконкурентною порівняно з іншими країнами. Наприклад, середня заробітна плата медичного працівника в Україні станом на січень 2021 р. становила 11 тис. грн. (322 євро) для лікарів, 9 тис. грн. (263 євро) для середнього персоналу (медсестри, парамедики, фельдшери) та 7 тис. грн. (205 євро) для молодшого персоналу (санітарок) [1].

В той час, середня заробітна плата лікаря в Польщі становила приблизно 2,5 тис. євро, в Італії – 3 тис. євро, в Німеччині – 5 тис. євро. Така не справедлива оплата праці спричинила трудову міграцію українських медичних кадрів в країни, де зарплати вищі, а умови роботи – кращі. У 2021 р. уряд Польщі значно спростив процедуру працевлаштування для іноземних медиків, і заявив, що очікує з України 2 тис. лікарів та 5 тис. медичних сестер, які зможуть працювати без підтвердження диплому та складання іспитів [2].

На сьогодні збільшилася кількість запитів в медичні заклади освіти та післядипломної освіти для підтвердження документів про медичну освіту – це може свідчити про наміри медичних працівників поїхати працювати в інші країни, що за декілька років може призвести до колапсу медичної системи в нашій державі. Така ситуація пов'язана як із загальнонаціональними чинниками (недофінансуванням системи охорони здоров'я, продовженням реформаційних процесів, кадровою нестабільністю у Міністерстві охорони здоров'я України, застарілістю або відсутністю необхідного обладнання, застарілістю лікарських приміщень, відсутністю витратних матеріалів та необхідних ліків, тощо), так і з локальними – стереотипністю мислення місцевих чиновників та очільників лікувальних закладів, їхньою неготовністю до реальних змін – адже